

EDITORIAL

"Catalunya", entra a la segona època de la seva existència, després de dotze mesos de dificultats de tota mena! Aquesta publicació, com tantes altres nascudes a l'extranger, ha conegut els moments difícils; àdhuc ha perillat més d'un cop la seva subsistència. Malgrat tot, els obstacles han estat vencuts i novament surt a la llum amb noves esperances i amb molta experiència.

Cap vegada, des de l'inici d'aquesta publicació, havíem estat tan segurs de dur a bon terme la nostra empresa. S'han consolidat les possibilitats econòmiques i ha estat augmentat en nombre i categoria l'equip de redactors. "Catalunya", avui i sempre seguirà amb la mateixa orientació, ço és: netament nacionalista i al marge de qualsevol partit; acceptarem noves col·laboracions sempre que s'adiguin amb el caràcter establert; mantindrem una tribuna lliure oberta a totes les suggestions o crítiques, sempre que aquestes vagin acompanyades de la signatura de l'autor i establim contacte cultural i interconvi de publicacions amb totes les entitats catalanes escampades pel món.

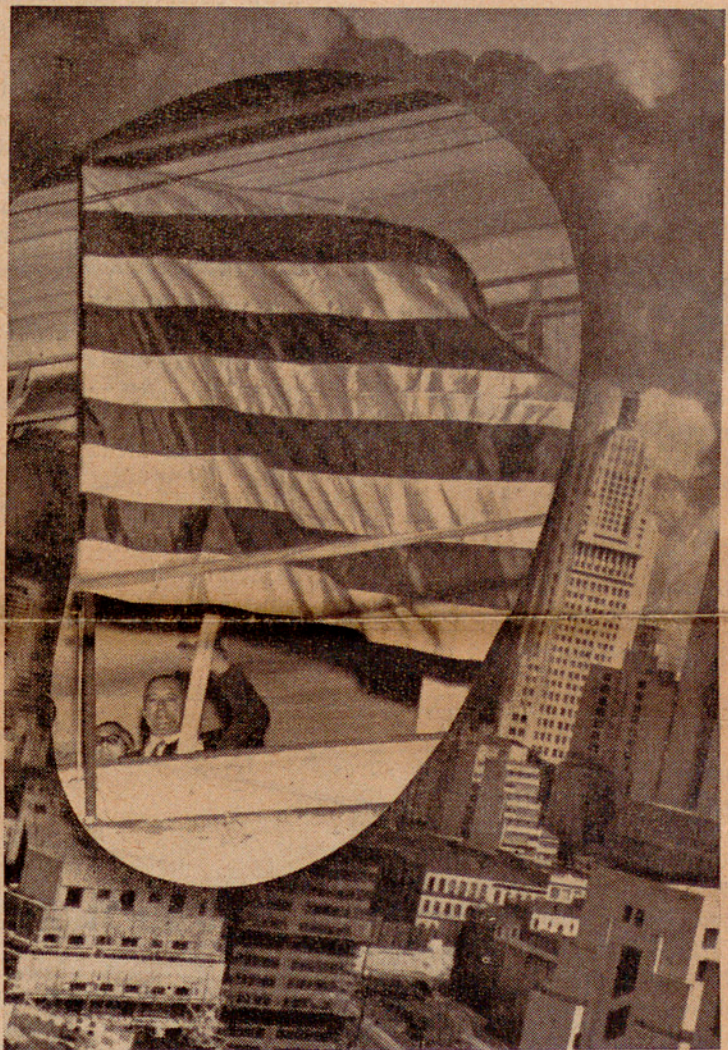
"Catalunya" serà una publicació forta al servei de la nostra Pàtria; una revista sense pretensions literàries, però amb plena consciència del deure; sense intel·lectuals a les nostres fileres, però sí amb un grup d'homes de la nova generació que treballarem per una pàtria nova.

Convidem des d'ara a tota la joventut catalana d'arreu del món a seguir el nostre exemple per a aconseguir tots junts, la divulgació que mereix la nostra cultura, submergida fa setze anys, al més tràgic dels silencis.

"Catalunya", en el segon any de vida, envia el seu agraïment als amics de l'interior i de l'exili, que ens han encoratjat amb cartes elogioses i als amics de Sant Pau que ens han prestat el seu ajut econòmic perquè la nostra tasca fructifiqui. I, sobretot, "Catalunya", humilment, saluda a la revista de mig segle, "Ressorgiment", exemple de fe i constància al servei de la Pàtria. Exemple i guia de "Catalunya" i de totes les publicacions novelles nascudes lluny de la nostra terra.

LA BANDERA CATALANA

AL BALCO DEL CENTRE CATALA

Ha passat un altre mes. Torna prendre actualitat aquella anècdota dels dos bebedors, l'optimista i el pessimista, aquells que en arribant a la meitat de l'ampolla manifestaven el seu temperament: "Només ens en queda mitja ampolla". Deia l'un; Encara ens en queda mitja ampolla, feia l'altre.

Com ells, un altre mes de fosc per Catalunya, dirà el pusil·lànime. Ja hem complert un altre mes de prova, pensarà l'altre; i recordant el poeta

"un dia es feu una claror d'albada...."

En la ment del jove català la joventut és més propensa a creure en el demà que a glosar l'ahir; esforçat en descifrar l'esfinx, el misteri dolorós del pervindre, la pregunta insistent és la de si el temps treballa a favor o en contra nostre. Si ens desgastem, si a llarg dels dies i anys anem perdent el nostre patrimoni, la nostra personalitat, o si pel contrari sortirem enfortits de la prova.

Vol conèixer allò que anem perdent en el camí, les absències, i desercions, el dolor, la fatiga, i saber el que hem guanyat; si hem endurit els múscles i mantenim l'ànim serà si les noves promo-

Un Altre Punt de Vista

cions són fidels a la terra o se'n aparten. I cerca el punt just, no com els dos bebedors que poden dir "només" o "encara".

Serà fàcil dir que ens estem analfabetitzant, estant l'ensenyament del català suprimit en les escoles, escrivint-lo cada dia menys gent, vivint sense premsa ni ràdio, amb més immigrants de parla castellana, amb una joventut entregada al futbol i al jazz, uns textos escolars que donen una visió arbitrària de la història... Banderat el catalanisme, enderrocats els monuments, despenjades les banderes, marxem cap a la ignorància i a la desesma.

Però també diran i serà cert, que la llengua que no s'ensenyava a les escoles està més viva que mai, i que els nostres pares la trobaren en caos estant avui estructurada i embellida, ja per sempre. Que encara que el nombre de catalans que l'escrivim correctament ha decregut al Principat, ha augmentat l'interès per la pròpia parla, al Regne de València i a les Illes. Que si be

és cert que cada dia hi ha més gent que parla castellà a casa nostra, també ho és que cada dia n'hi ha més de parla catalana, i que l'augment es deu en bona part a la conversió dels mateixos immigrants. Que no hi ha diaris ni revistes catalanes, però és notable l'esforç que fan les altres per assemblar-s'hi. Que la majoria d'estudiants formats amb textos oficials, tenen idees clares, però molt clares i que s'han afanyat a demostrar-ho. I que si els monuments enderrocats foren erigits i destruïts en reconeixement del que representaven, han quedat consagrats per sempre més. A les banderes del carrer els hem fet un altar a cada casa. El temps ha respectat la llengua i l'esperit i aquesta joventut que s'interroga inquieta és una garantia pel demà. I cal comptar també amb els altres, els del futbol i la música sincopada, aquells que sembla que no saben res de res, però que serà prudent que no ens afanyem a desqualificar, car si mirem endar-

ra veurem com ells no ens han fallat mai.

Aquestes seran les dues grans veritats catalanes. La del *només* i la del *encara*.

Al nostre jove però, -a aquell a qui tots els joves voldríem assemblar-nos-cap de les dues li interessa massa; ell en té una altra: la seva. Format en la duresa de la prova, hereu espiritual d'un bagatge de segles i orgullós de ser-ho, no accepta aquesta mena de balanços. L'eufòria i el desànim són dos luxes que ell no es pot permetre encara. Estudia l'evolució per saber amb que compta, no per a deprimir-se o entusiasmar-se. Quan vol fer un balanç d'aquest estil canvia de dates i en lloc d'estudiar vint anys n'estudia cinquanta. Potser també està una mica ferit en l'amor propi, per allò dels *joves d'ara* i en guàrdia contra els que l'animen al sò de flabiols romàntics. No creu que sigui inferior als *homes grans*, ni que la tasca a complir li serà fàcil. Però no pot triar, ni hi pensa ni en té ganes; és català i això li dona la pauta. En la seva escala de valors és més important el que és que el que té. Amb molt menys començaren els altres.

J. TORRES